

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci — Numărul Optsprezece

A doua vaietare – Partea a cincea

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Cheia” care reprezintă bătălia de la Ninive din Apocalipsa nouă și-a găsit împlinirea într-o istorie care a produs un punct de cotitură, ceea ce, desigur, este tocmai funcția unei chei. Afirmatia mea este că bătălia de la Ninive nu a fost doar cheia istorică ce marchează ascensiunea islamului, ci că este și o cheie profetică. Dinamica profetică a acelei bătălii aduce în aliniere toate liniile împărățiilor profetiei biblice, așa cum sunt prezentate în Daniel și Apocalipsa, cu capitolul al unsprezecelea din Daniel. Făcând aceasta, ea îngăduie ca toate aceste împărății să aducă mărturie despre ultimele șase versete din Daniel unsprezece și, mai important, să desigileze istoria externă ascunsă a versetului patruzeci.

Și îți voi da cheile împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:19.

Dezlegarea și Ridicarea Împărăției lui Mohammed

Bătălia de la Ninive din anul 627 a marcat începutul ultimilor zece ani ai puterii persane, care fusese înfrântă prin stratagema Romei, însoțită de ceața providenței lui Dumnezeu. Ea a marcat punctul de cotitură în care hoardele islamice ale lui Mahomed au început să se ridice. Bătălia a îndepărtat o piedică ce existase, o piedică care, în teorie, ar fi rămas, dacă atât Roma, cât și Persia și-ar fi păstrat puterea. Niciuna dintre ele nu a făcut-o.

Reținere și eliberare

În reprezentarea profetică a islamului, găsim restrângerea și eliberarea islamului încă de la prima prezentare a Scripturii, când Sara l-a convins pe Avraam să-i țină în frâu pe Agar și pe Ismael.

Și Sarai a zis lui Abram: Nedreptatea ce mi s-a făcut să fie asupra ta; eu am dat pe roaba mea în sânul tău, iar când a văzut că a zămislit, am fost disprețuită în ochii ei; Domnul să judece între mine și tine. Dar Abram a zis către Sarai: Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place. Și când Sarai s-a purtat aspru cu ea, ea a fugit dinaintea feței ei. Geneza 16:5, 6.

Chiar înainte de acel incident, motivul pentru care Agar este introdusă în narațiunea profetică este acela că Domnul a „oprit-o” pe Sara să aibă un copil.

Dar Sarai, soția lui Avram, nu-i născuse copii; și ea avea o roabă, o egipteană, al cărei nume era Agar. Și Sarai i-a zis lui Avram: „Iată acum, Domnul m-a împiedicat să nasc; te rog, intră la roaba mea; poate că voi avea copii prin ea.” Și Avram a ascultat de glasul lui Sarai. Geneza 16:1, 2.

„Cheia” din Apocalipsa nouă, care i-a fost dată lui Mahomed și care a fost apoi împlinită prin bătălia de la Ninive, reprezintă îndepărtarea „restrângerii” asupra islamului în orice moment dat al istoriei profetice.

„Îngerii țin în frâu cele patru vânturi, reprezentate ca un cal înfuriat care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând în calea sa nimicire și moarte.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

„Ridicarea și căderea” împărăției lui Mohammed este reprezentată, nu atât ca o ridicare și o cădere, cât ca o „dezlegare” și o „restrângere”. Când Islamul este dezlegat din punct de vedere profetic, această dezlegare a fost ilustrată prin bătălia de la Ninive.

Numai Vaiurile

Dintre cele șapte trâmbițe, numai trâmbițele de vai ale islamului se întind de-a lungul istoriei ca o putere consecventă, din momentul în care au fost introduse pentru prima dată în istoria profetică și până la încheierea timpului de probă. Primele patru trâmbițe, aduse asupra Romei apusene, i-au reprezentat pe Odoacru, Genserich, Atila Hunul și Alaric, tipificând astfel patru puteri providențiale de judecată în zilele din urmă, însă corespondentul lor modern nu este un descendent direct al acelor patru puteri antice. Nu tot astfel stau lucrurile cu trâmbițele de vai. Odată ce islamul intră în istorie, el continuă o linie directă de eliberare și restrângere până când este pe deplin eliberat la încheierea timpului de probă. În cazul trâmbițelor de vai, „cheia” „eliberării” este marcată de bătălia de la Ninive.

Nicomedia și 27 iulie 1299

Pionierii au identificat corect data de 27 iulie 1299 ca începutul celor o sută cincizeci de ani care s-au încheiat la 27 iulie 1449, ceea ce, la rândul său, a marcat începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care s-au încheiat la 11 august 1840.

În articolul precedent am identificat asediul din 1333 până în 1337 adus asupra Nicomediei de către sultanul Orhan Gazi (fiul lui Osman I, întemeietorul Beylikului Otoman), când a pus sub asediu importantul oraș bizantin Nicomedia. Asediul reprezintă concluzia războiului împotriva Nicomediei care începuse cu tatăl său, Osman. Cei o sută cincizeci de ani din Apocalipsa nouă, versetul zece, au început la 27 iulie 1299 și, ca început al unei profeții, istoria asociată cu acea dată de început trebuie remarcată. Osman I (întemeietorul dinastiei otomane) a fost tatăl sultanului Orhan Gazi, care la 27 iulie 1299 a obținut semnificativa victorie timpurie împotriva Imperiului Bizantin în Bătălia de la Bapheus, care a avut loc în regiunea Nicomediei, aproape de orașul Nicomedia, un foarte important oraș-capitală în istoria romană și bizantină timpurie.

Tată și Fiu

La 27 iulie 1299, forțele lui Osman au înfrânt o armată bizantină condusă de un guvernator local. Bătălia este considerată unul dintre primele mari succese militare independente ale lui Osman, după ce acesta începuse să-și consolideze puterea în Bitinia (nord-vestul Anatoliei). Ea a marcat un pas important în trecerea de la un mic beylik turcesc (principat tribal) la o putere în ascensiune care

avea, în cele din urmă, să provoace și să cucerească teritoriile bizantine. Acea dată marchează începutul unei perioade de creștere pentru Islam, care a dus în cele din urmă la întemeierea Imperiului Otoman odată cu căderea Constantinopolului în 1453. Osman a folosit războinici ghazi (prădători de frontieră animați de motivație islamică), iar de atunci a început formarea războinicilor ghazi de frontieră într-o armată mai structurată, care s-a dezvoltat treptat de la Osman și apoi mai departe prin fiul său, Orhan. Printre alte elemente importante ale moștenirii lui Osman se numără și faptul că aceasta a îngăduit Islamului să păstreze proprietăți, spre deosebire de războiul purtat de războinicii ghazi, ale căror tactici dezorganizate de atac și retragere nu le lăseau decât prada victoriilor lor, dar niciodată vreun teritoriu.

La 27 iulie 1299, Osman a început o campanie în regiunea Nicomediei, iar treizeci și patru de ani mai târziu fiul său a început un asediu de patru ani asupra cetății-capitală Nicomedia. Tatăl la început și fiul la sfârșit. Războiul începe împotriva regiunii reprezentate ca Nicomedia și se încheie cu cucerirea Nicomediei, cetatea-capitală a regiunii, Nicomedia. Din 1299 până în 1337 este o perioadă de treizeci și opt de ani, iar, din punct de vedere profetic, numărul „treizeci și opt” simbolizează o ridicare.

Acum sculați-vă, am zis eu, și treceți pârâul Zered. Și am trecut pârâul Zered. Iar timpul în care am mers de la Cades-Barnea, până am trecut pârâul Zered, a fost de treizeci și opt de ani, până când toată generația bărbaților de război a pierit din mijlocul taberei, așa cum le jurase Domnul. Deuteronomul 2:13, 14.

Cei o sută cincizeci de ani de la 27 iulie 1299 până la 27 iulie 1449 reprezintă perioada care a condus la întemeierea Imperiului Otoman al celei de-a doua vai din capitolul nouă al Apocalipsei. Cei treizeci și opt de ani ai cuceririi progresive a Nicomediei au început cu un tată (Osman) și s-au încheiat cu fiul său (Orphan). Perioada înfățișează primul pas al unei ridicări progresive de la o căpetenie tribală la un imperiu.

Cei o sută cincizeci de ani de la 27 iulie 1299 până la 27 iulie 1449 includ un asediu de patru ani care marchează sfârșitul celor treizeci și opt de ani. Începutul cuceririi Nicomediei a fost făcut de părintele Osman, iar sfârșitul a fost împlinit printr-un asediu de patru ani, din 1333 până în 1337; un asediu dus la îndeplinire de fiul lui Osman.

Când cei o sută cincizeci de ani s-au încheiat la 27 iulie 1449, împăratul bizantin Constantin al unsprezecelea, sau ultimul Constantin al Romei răsăritene, a căutat permisiunea turcilor de a lua tronul. De la acea dată până la cucerirea Constantinopolului au fost patru ani. Acei patru ani s-au încheiat cu asediul Constantinopolului, iar Constantin, cel din urmă, a murit în timpul asediului. Ridicarea islamului este reprezentată de primii treizeci și opt de ani ai profeției de o sută cincizeci de ani, care au culminat într-un asediu de patru ani. Când cei o sută cincizeci de ani s-au încheiat, islamul ajunsese la un punct în care Roma răsăriteană era umilită de puterea pe care turcii o posedau atunci. De la umilirea din 27 iulie 1449, patru ani au dus la căderea Romei răsăritene, când Constantinopolul a fost luat prin asediu. Sfârșitul primilor treizeci și opt de ani este marcat de un asediu, iar întemeierea Imperiului Otoman este marcată de un asediu.

Numărul treizeci și opt ca simbol, așa cum este prezentat de Moise în Deuteronomul, reprezintă ultimii treizeci și opt de ani ai judecății celor patruzeci de ani de rătăcire în pustie. Prin urmare, numărul treizeci și opt, ca simbol, are o legătură cu numărul patruzeci. Osman a luat teritoriul Nicomediei la 27 iulie 1299, iar treizeci și opt de ani mai târziu fiul său a luat capitala teritoriului. Atât teritoriul, cât și capitala se numeau Nicomedia. Istoricii identifică această bătălie ca fiind prima dintre „două” etape care marchează chiar începutul ridicării Imperiului Otoman. A doua etapă identificată de istorie este bătălia de la Niceea din 1301. Acolo, tatăl, Osman, a luat teritoriul numit Niceea, iar în 1331, treizeci de ani mai târziu, fiul său a luat capitala, numită Niceea, o fostă capitală romană.

În legătură cu 1299 și bătălia de la Nicomedia, ca primul dintre doi pași, al doilea pas a venit doi ani mai târziu, în 1301. 1299 este un simbol al numărului treizeci și opt, iar doi ani mai târziu (patruzeci), teritoriul Niceei este luat de tatăl. Relațiile dintre treizeci și opt și patruzeci, privind vechiul Israel ridicându-se pentru a lua țara promisă, sunt reprezentate în 27 iulie 1299 și 1301. Acei primi doi pași ai ridicării islamului sunt marcați de campanii militare care încep cu tatăl cucerind teritoriul și cu fiul cucerind capitala teritoriului la sfârșit. Când cele două capitale au căzut, ele au căzut în urma unui asediu. Ambele capitale au fost, la un moment dat, capitale ale Romei de Răsărit.

27 iulie, 1299 și 1301 își ating încheierea la 11 august 1840, ceea ce reprezintă istoria anului 1838, când Litch și-a publicat pentru prima dată concepția și predicția cu privire la profeția celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care avea să se împlinească în cele din urmă la 11 august 1840. Cei doi pași ai ridicării pentru milleriți au fost anii 1838 și 1840.

„În anul 1840, o altă împlinire remarcabilă a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre slujitorii de seamă care propovăduiau a Doua Venire, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată „în anul 1840 d.Hr., cândva în cursul lunii august”; iar cu numai câteva zile înainte de împlinirea acestei preziceri, el a scris: „Admițând că prima perioadă, de 150 de ani, s-a împlinit exact înainte ca Deacoze să urce pe tron cu permisiunea turcilor și că cei 391 de ani și cincisprezece zile au început la încheierea primei perioade, aceasta se va sfârși la 11 august 1840, când se poate aștepta ca puterea otomană din Constantinopol să fie frântă. Și cred că astfel se va dovedi a fi cazul.” —Josiah Litch, în *Signs of the Times, and Expositor of Prophecy*, 1 august 1840.

„Chiar la vremea hotărâtă, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de colaboratorii săi, iar mișcări advente i-a fost dat un impuls minunat. Bărbați de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins cu repeziciune.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Predicția lui Litch din '38 și viziunea sa corectată din '40 includ declarația sa finală, pe care a așternut-o în scris la 1 august, cu zece zile înainte de predicția corectată. Împlinirea predicției a fost

aceia care a convins lumea de corectitudinea metodologiei profeției biblice. Cei treizeci și opt de ani care au marcat ridicarea Israelului din vechime au inclus cei doi ani de la trecerea Mării Roșii până la prima răzvrătire de la Cades.

Pentru că toți oamenii aceia care au văzut slava Mea și semnele Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu, cu siguranță nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au provocat nu o va vedea. Numeri 14:22, 23.

Acea răzvrătire este identificată ca fiind cea din urmă dintre zece încercări. O perioadă de probă de doi ani, alcătuită din zece încercări, adăugată la treizeci și opt de ani în pustie, a prefigurat anii 1838 și 1840, iar 1840 a cuprins o perioadă de zece zile.

Și punctul de plecare al ascensiunii Islamului, odată cu Osman, la 27 iulie 1299, începe o perioadă de treizeci și opt de ani care se încheie cu un asediu de patru ani în 1337. 27 iulie 1299 a fost primul dintre cei doi pași pe care istoricii îi identifică drept punctul de pornire al ascensiunii Imperiului Otoman, iar al doilea pas a fost în 1301. Cei doi pași ai bătăliilor de la Nicomedia și Niceea din 1299 și 1301 prefigurează tipologic anii 1838 și 1840. Începutul profeției ilustrează sfârșitul.

Nicomedia și Niceea au slujit amândouă, temporar, drept capitale ale Romei răsăritene în istoriile lor respective. Desigur, Constantinopolul a devenit în cele din urmă capitala răsăriteană în 330 și a rămas astfel până în 1453. Nicomedia și Niceea prefigurează căderea Constantinopolului; toate au căzut în urma unor asedii islamice care au marcat încheierea unei campanii în care Islamul a preluat mai întâi controlul asupra teritoriului, iar apoi a cucerit cetatea-capitală.

Primul asediu de patru ani, din 1333 până în 1337, reprezintă cei patru ani din 1449 până în 1453, când profeția s-a încheiat. Trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile mai târziu, islamul este restrâns, pe măsură ce milleritii „se ridică” sub puterea profetică reprezentată în caracteristicile „treizeci și opt și patruzeci”, așa cum sunt reprezentate în istoria alfa a istoriei lui 27 iulie 1299 și 27 iulie 1449. Ridicarea islamului și ridicarea solilor lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt reprezentate într-un simbol numeric construit prin relația numerică dintre 38 și 40.

În Ezechiel treizeci și șapte, islamul este solia vântului de răsărit care este suflat peste oasele uscate ale morților, ca ele să se ridice și să stea în picioare ca o mare oștire. Când ajunge solia lui Ezechiel, începe ridicarea, așa cum s-a întâmplat în istoria millerită din 1838 și 1840. Acea solie a sosit la 11 septembrie și, la legea duminicală care va veni în curând, acele oase se ridică și stau în picioare ca o mare oștire. Ridicarea oștirii lui Dumnezeu ca biserică triumfătoare în zilele din urmă este prefigurată de anii 1838 și 1840. Perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală a fost prefigurată de 1840 până la 1844, dar ea prefigurează, de asemenea, și perioada de la 31 decembrie 2023 până la mingile de foc din Nashville.

Roma de Răsărit

De la împărțirea imperiului de către primul Constantin (cel Mare) până la ultimul Constantin se întinde istoria profetică a Romei de Răsărit. Prin urmare, perioada profetică este marcată de un tată

profetic sau simbolic și de un fiu, așa cum este reprezentat de numele lor, deși nu a existat o descendență directă de sânge între Constantin cel Mare și Constantin al unsprezecelea. Primul și ultimul Constantin sunt, de asemenea, reprezentați profetic ca simboluri alfa și omega, iar tatăl (alfa) a ales Constantinopolul drept capitală, iar fiul (omega) a murit în timpul asediului, când Constantinopolul a încetat să mai fie capitala. Perioada profetică a Romei de Răsărit este marcată de primul și ultimul Constantin. Perioada de 150 de ani care a început la 27 iulie 1299 include o perioadă de 38 de ani și se încheie cu un asediu de 40 de ani. Acel asediu a prefigurat perioada 1449–1453. Campania de la Nicomedia a început cu cucerirea unui teritoriu și s-a încheiat cu cucerirea capitalei acelui teritoriu. Ca și în cazul primului și ultimului Constantin, cucerirea Nicomediei a început cu un tată (primul) și s-a încheiat cu un fiu (ultimul).

Patru ani

Un asediu de patru ani în perioada de început a celor o sută cincizeci de ani care au condus la cei patru ani de la umilirea lui Constantin, cel din urmă, în 1449, până în 1453, când Constantinopolul a fost asediat și a căzut. Profeția de timp a celui de-al doilea vai, reprezentând trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, a început la 27 iulie 1449 și s-a încheiat la 11 august 1840. Acea dată marchează începutul unei perioade de patru ani pe care Sora White a numit-o o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei îngerului al treilea urmează să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere nemaivăzută. Mișcarea adventă din 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia îngerului întâi a fost dusă în fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care s-a văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; însă acestea urmează să fie depășite de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a îngerului al treilea.” Tragedia veacurilor, 611.

Islamul a fost restrâns la 11 august 1840 și a existat o perioadă de patru ani care se aliniază atât cu revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime, cât și cu coborârea îngerului celui puternic din Apocalipsa optsprezece, când „clădirile cele mari” ale New York-ului au fost lovite de islamul celei de-a treia nenorociri la 11 septembrie. 11 septembrie marchează începutul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Sigilarea este o perioadă de timp, iar încheierea perioadei sigilării posedă caracteristicile începutului perioadei. Când Hristos a coborât la 11 septembrie, El L-a prefigurat pe Mihail coborând pentru a-i învia pe cei doi martori la 31 decembrie 2023, când a început perioada finală a sigilării.

Cheia care este bătălia de la Ninive reprezintă diferitele eliberări ale islamului, care aveau să doboare Roma răsăriteană până în 1453. În cadrul celor o sută cincizeci de ani ai celor „cinci luni” din versetul zece, începutul și, de asemenea, sfârșitul cuprind o perioadă de patru ani. Aceste două perioade de patru ani se leagă de încheierea celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care au marcat o perioadă de patru ani, din 1840 până în 1844, când Hristos avea să lumineze „tot pământul cu slava Lui”. În 1844, timpul profetic a încetat să mai fie aplicat, căci timpul avea să fie „nu va mai fi”.

Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:6.

1333 până în 1337, 1449 până în 1453, 1840 până în 1844

Acele trei linii de perioade de patru ani se aliniază cu timpul sigilării de la 9/11 până la legea duminicală și, de asemenea, se aliniază cu fractalul de la 9/11 până la legea duminicală, care este reprezentat din 31 decembrie 2023 până când islamul este din nou eliberat pentru a aduce mingile de foc ale Nashville-ului.

Fractalul profetic de la 31 decembrie 2023 până la mingile de foc din Nashville a fost tipificat prin trei perioade profetice de câte patru ani, care se aliniază toate cu timpul sigilării de la 11 septembrie până la legea duminicală. Astfel, patru martori identifică istoria de la 31 decembrie 2023 până la atacul din Nashville, iar bătălia de la Ninive a fost „cheia” pentru fiecare dintre acești martori. 1333, 1449, 1840 și 11 septembrie au fost toate puncte de cotitură — „chei”.

„Sunt lecții de învățat din istoria trecutului; și atenția este îndreptată asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează pe aceleași linii acum, așa cum a făcut întotdeauna. Mâna Sa este văzută în lucrarea Sa și printre națiuni acum, întocmai cum s-a văzut neîncetat de când Evanghelia i-a fost vestită pentru prima dată lui Adam, în Eden.

„Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, atunci când sosesc aceste diferite crize, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, urmează progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost dusă înainte în trecut și cum va fi în viitor, chiar până la conflictul final, când agențiile satanice își vor face ultima lor mișcare uimitoare.” Bible Echo, 26 august 1895.

Nicomedia

După ce a devenit împărat în 284, în 293, Dioclețian a ales Nicomedia drept capitală răsăriteană a Imperiului Roman atunci când a împărțit în mod legal imperiul în Răsărit și Apus, instituind sistemul Tetrarhiei. Nicomedia a slujit drept principala capitală administrativă și militară în Răsărit timp de câteva decenii. Constantin cel Mare a folosit-o ca bază înainte de a hotărî să construiască noua capitală la Bizanțul din apropiere (pe care l-a redenumit Constantinopol în 330). Chiar și după ce Constantinopolul a devenit capitala principală, Nicomedia a rămas un important centru regional, situat strategic pe țărmul răsăritean al Mării Marmara. Așadar, deși nu a fost capitală permanentă precum Roma sau Constantinopolul, Nicomedia a fost desemnată oficial drept capitală răsăriteană în timpul unei perioade-cheie de tranziție din istoria romană. La începutul celor o sută cincizeci de ani este cucerită o capitală a Romei răsăritene, iar la sfârșit este cucerită o capitală a Romei răsăritene. Ambele cuceriri au inclus un asediu.

Dioclețian

Împăratul Dioclețian a făcut în mod oficial din Nicomedia capitala răsăriteană a Imperiului Roman atunci când a instituit sistemul Tetrarhiei în anul 293. Sistemul Tetrarhiei era alcătuit dintr-o

diviziune apuseană și una răsăriteană a imperiului; atât răsăritul, cât și apusul având un împărat senior (Augusti) și un împărat junior (Caesar), pentru a alcătui numărul patru reprezentat de cuvântul „tetrarhie”.

Alfa și Omega

Dioclețian este simbolul omega al bisericii din Smirna, iar Nero este simbolul alpha. Constantin cel Mare este simbolul alpha al bisericii din Pergam, iar Iustinian este simbolul omega.

Împărțirea „legală” a Romei în est și vest (care nu a durat) a fost realizată de Dioclețian, iar împărțirea profetică a Romei în est și vest a fost realizată de Constantin. În timpul istoriei celei de-a doua biserici simbolice a persecuției, reprezentată de Smirna, Roma a fost împărțită în mod legal în est și vest, iar în istoria celei de-a treia biserici simbolice a compromisului, reprezentată de Pergam, Roma a fost împărțită în mod profetic în est și vest. Anul 293 a fost alfa, iar 330 a fost omega și, la 11 mai 330, Constantin cel Mare a consacrat Constantinopolul ca fiind capitala Imperiului.

Divizarea juridică realizată de Dioclețian în 293 s-a destrămat prin războiul civil care a urmat, până la Edictul de la Milano din anul 313, când Constantin din răsărit și Licinius din apus au emis Edictul de la Milano, legalizând creștinismul și punând capăt în mod efectiv Tetrarhiei — sistemul celor patru conducători coordonați care s-a prăbușit într-o luptă între două puteri principale (Constantin în Apus și Licinius în Răsărit). Divizarea juridică, care a inaugurat o prăbușire, reprezintă o perioadă de douăzeci de ani de la divizare la divizare, iar ambele divizări au precipitat o prăbușire a sistemului.

Biserica din Smirna a început cu Nero, în anul 64, când marele incendiu al Romei a fost folosit de Nero pentru a-i persecuta pe creștini, pe care Nero i-a acuzat că au provocat incendiul. Nero marchează începutul persecuției și prefigurează persecuția finală a zilelor de pe urmă. Acea persecuție finală continuă până la încheierea timpului de probă, când puterea papală ajunge la sfârșitul ei, fără să aibă cine s-o ajute. Astfel, prima perioadă de persecuție a început cu arderea Romei și se încheie cu arderea Romei.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Apocalipsa 17:16.

Biserica din Smirna a început cu Nero în anul 64, când marele incendiu al Romei a fost folosit de Nero pentru a-i persecuta pe creștini, pe care Nero i-a acuzat că au provocat incendiul. Două sute cincizeci de ani mai târziu, ea s-a încheiat în 313, odată cu Edictul de la Milano. „Edictul” reprezintă încheierea unei perioade de douăzeci de ani care a început cu împărțirea legală făcută de Dioclețian și a fost, de asemenea, sfârșitul celor două sute cincizeci de ani ai Smirnei, care au început cu Nero. Cei două sute cincizeci de ani de persecuție reprezentați de biserica din Smirna și de Nero au inclus cei zece ani ai celei mai cumplite persecuții, provocate de Dioclețian. Acea perioadă de zece ani de persecuție a constituit ultima jumătate a celor douăzeci de ani ai lui Dioclețian, care au început cu împărțirea sa legală a imperiului în 293. De la împărțirea legală în răsărit și apus realizată de Dioclețian în 293 a început o perioadă de douăzeci de ani, alcătuită din

două perioade de câte zece ani.

Dioclețian a împărțit în mod legal imperiul în răsărit și apus, prefigurând astfel împărțirea profetică împlinită de Constantin. Împărțirea lui Dioclețian era în răsărit și apus, dar consta din doi conducători în răsărit și doi conducători în apus: un conducător principal și unul secundar pentru fiecare zonă. La 23 februarie 303, Dioclețian a emis primul dintre mai multe „edict” împotriva creștinilor, marcând începutul Marii Persecuții (numită și Persecuția dioclețiană), cea mai severă și mai răspândită persecuție a creștinilor din Imperiul Roman.

Și îngerului bisericii din Smirna scrie-i: Acestea le spune Cel dintâi și Cel de pe urmă, care a fost mort și a înviat la viață: Știu faptele tale, și necazul, și sărăcia ta, (dar ești bogat) și știu hula celor ce spun că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt sinagoga Satanei. Nu te teme nicidecum de lucrurile pe care ai să le suferi: iată, diavolul are să arunce pe unii dintre voi în temniță, ca să fiți încercați; și veți avea un necaz de zece zile: fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Cine are ureche, să audă ce zice Duhul bisericilor; Cel ce biruiește nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte. Apocalipsa 2:8–10.

Marea Persecuție a continuat sub succesorii lui Dioclețian (în special Galeriu) până în anul 313, când s-a încheiat prin Edictul de la Milano. Nero este simbolul alfa al persecuției care l-a prefigurat pe Dioclețian ca persecuția omega a perioadei profetice reprezentate de biserica din Smirna. Persecuția s-a încheiat printr-o căsătorie politică și un tratat între Constantin al răsăritului și Liciniu al apusului. În februarie 313, Constantin și Liciniu s-au întâlnit la Milano și au emis Edictul de la Milano, care a acordat toleranță religioasă creștinilor (și altora) din întregul imperiu. Pentru a-și întări alianța politică, Liciniu s-a căsătorit cu Constantia (sora vitregă a lui Constantin) în timpul sau în preajma acestei întâlniri. Această căsătorie a fost o alianță politică romană clasică — pecetluind înțelegerea dintre cei doi împărați și contribuind la stabilizarea temporară a imperiului după ani de război civil. Alianța nu a durat mult. Constantin și Liciniu s-au luptat ulterior unul cu celălalt, iar Constantin l-a învins pe Liciniu în 324, devenind unicul conducător.

De la Nero până la Constantin s-a împlinit perioada profetică a Smirnei de două sute cincizeci de ani, iar în 313 a început biserica Pergamului, biserica compromisului, încheindu-se cu biserica Tiatirei în 538. Cei două sute cincizeci de ani ai Smirnei au reprezentat o perioadă de persecuție, iar la încheierea perioadei generale, persecuția lui Dioclețian a împlinit cele „zece zile” (zece ani) din Apocalipsa, în care cea mai grea perioadă de persecuție reprezintă un fractal al perioadei de ansamblu. Cei zece ani sunt un fractal al celor două sute cincizeci de ani. Acei zece ani reprezintă omega persecuției lui Nero, iar la încheierea lor, divizarea omega a imperiului în răsărit și apus.

Căsătoria și divorțul

Smirna a început la incendierea Romei în anul 64 și s-a încheiat două sute cincizeci de ani mai târziu, în 313, odată cu Edictul de la Milano și căsătoria politică dintre răsărit și apus. Fractalul de zece ani al persecuției a început în 303 și s-a încheiat în 313, odată cu Edictul de la Milano și căsătoria politică dintre răsărit și apus. Cei douăzeci de ani care au început cu împărțirea legală a răsăritului și apusului în 293 de către Dioclețian s-au încheiat în 313, odată cu căsătoria politică dintre răsărit și apus. Tratatul de căsătorie din 313 dintre răsărit și apus s-a încheiat cu divorțul din

324, când Constantin I-a învins pe Licinius din apus și a devenit singurul conducător al Romei. Divorțul profetic din 324 a venit la trei ani după prima lege duminicală din 321.

Cei șaptesprezece ani, de la 313 până la 330, identifică o căsătorie politică, sfârșitul persecuției reprezentate de Smirna și de Nero, precum și începutul bisericii compromisului reprezentate de Pergam. Începutul Pergamului, în 313, la căsătorie, a fost urmat de începutul persecuției care a început la prima lege duminicală din 321. Aceasta a fost urmată de divorțul profetic din 324, care a adus răsăritul și apusul într-un singur imperiu sub Constantin. Șase ani mai târziu, în 330, divizarea în răsărit și apus a fost repetată profetic. Cei șaptesprezece ani reprezintă perioada alfa a bisericii din Pergam, care avea să continue până când biserica din Tiatira a intrat în istoria profetică în 538. Acea perioadă alfa avea să reprezinte o istorie omega la sfârșitul perioadei de la 330 până la 538. Istoria omega a Pergamului reprezintă perioada anilor 496, 508 și 533.

Șaptesprezece ani

Ptolemeu din bătălia de la Rafia a domnit „șaptesprezece ani”, și au fost „șaptesprezece ani” între bătălia de la Rafia și bătălia de la Panium. Acei șaptesprezece ani se aliniază în mod simbolic cu cei șaptesprezece ani de la 313 până la 330. Cei două sute cincizeci de ani ai Smirnei ai lui Nero au condus la primii șaptesprezece ani ai bisericii din Pergam și se leagă de cei două sute cincizeci de ani care au început la al treilea decret în 457 î.Hr., punctul de plecare al celor 2300 de ani din Daniel opt cu versetul paisprezece și care constituie temelia și stâlpul central al adventismului. Cei doi martori de două sute cincizeci de ani se aliniază cu cei două sute cincizeci de ani ai celei de-a șasea împărății din profeția biblică, care a început în 1776 și se încheie anul acesta, în 2026.

Pionierii adventismului nu au văzut și nici nu au înțeles cei șaptesprezece ani din perioada 313–330, căci în 1844 ei încă nu înțelegeau nici măcar chestiunea Sabatului zilei a șaptea sau a zilei soarelui. Ei au recunoscut însă cei o sută cincizeci de ani din versetul zece al capitolului nouă din Apocalipsa, iar aceasta a devenit punctul de plecare al unei perioade care a condus la cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care s-au încheiat la 11 august 1840. Acea înțelegere a produs o puternică „manifestare a puterii lui Dumnezeu”.

Pionierii nu au recunoscut o a doua perioadă de o sută cincizeci de ani în Apocalipsa nouă. Înțelegerea lor fundamentală reprezintă platforma pe care este zidită „lumina nouă” din Apocalipsa nouă. Acea lumină este deschisă prin „cheia” bătăliei de la Ninive. Acea „cheie” îi permite unui student al profeției să recunoască toate împărățiile profeției biblice reprezentate în Daniel și Apocalipsa. Babilonul, Medo-Persia, Grecia, imperiile seleucid și ptolemaic, împărăția lui Mahomed și, în mod mai semnificativ, ea mărește imperiul Romei prin identificarea ridicării și căderii nu numai a Romei, ci și a împărățiilor Romei de Răsărit și de Apus, precum și a Statelor Unite (profetul mincinos), a papalității (fiara) și a Națiunilor Unite (balaurul). Toate ridicările și căderile acestor împărății dau mărturie despre mișcările balaurului, fiarei și profetului mincinos, care în cele din urmă aduc lumea la Armagedon. Acea mișcare este reprezentată în cadrul ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, iar începutul acelei mișcări este reprezentat în istoria ascunsă a versetului patruzece.

Bătălia de la Ninive oferă punctul de referință profetic pentru a armoniza mărturiile imperiului Romei, ale împăraților Romei răsăritene și apusene și ale Romei papale în succesiunea evenimentelor timpului sfârșitului. Astfel, bătălia de la Ninive este cheia care ilustrează pe deplin diferitele mărturii profetice despre Roma și, potrivit versetului paisprezece din Daniel unsprezece, Roma este cea care întemeiază vedenia. Cheia care aduce aceste linii împreună este bătălia de la Ninive.

În articolul nostru următor, vom începe să reunim cele cinci articole anterioare care tratează vaiurile din Apocalipsa nouă.